Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 11. júna 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Vzájomná pomoc pri vymáhaní pohľadávok – Smernica 76/308/EHS – Článok 6 ods. 2 a článok 10 – Smernica 2008/55/ES Článok 6 druhý odsek a článok 10 – Daňová pohľadávka dožadujúceho členského štátu vymáhaná dožiadaným členským štátom – Postavenie tejto pohľadávky – Pojem ‚výsada' – Zákonné započítanie uvedenej pohľadávky a daňového dlhu dožiadaného členského štátu"

Vo veci C-19/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Kasačný súd, Belgicko) z 20. decembra 2018 a doručený Súdnemu dvoru 11. januára 2019, ktorý súvisí s konaním:

État belge

proti

Pantochim SA, v likvidácii,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia M. Safjan, L. Bay Larsen a C. Toader,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Pantochim SA, v likvidácii, v zastúpení: J. Oosterbosch, avocate,

– belgická vláda, v zastúpení: P. Cottin, J.-C. Halleux a C. Pochet, splnomocnení zástupcovia,

– španielska vláda, pôvodne v zastúpení: A. Rubio González, neskôr S. Jiménez García, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Wilderspin, J. Jokubauskaitė a C. Perrin, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: francúzština.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. januára 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ods. 2 a článku 10 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 o vzájomnej pomoci pri refundácii pohľadávok vyplývajúcich z činností, ktoré tvoria časť systému financovania Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu a o poľnohospodárskych poplatkoch a clách (Ú. v. ES L 73, 1976, s. 18; Mim. vyd. 02/001, s. 44), ako aj výkladu článku 6 druhého odseku a článku 10 smernice Rady 2008/55/ES z 26. mája 2008 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení (Ú. v. EÚ L 150, 2008, s. 28).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Belgickým kráľovstvom a spoločnosťou Pantochim SA, v likvidácii, ktorého predmetom je započítanie pohľadávky tejto spoločnosti voči tomuto členskému štátu s dlhom tejto spoločnosti voči Spolkovej republike Nemecko.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 76/308

3 Prvé až tretie a ôsme odôvodnenie smernice 76/308 uvádzali:

„keďže v súčasnosti nie je možné uplatniť v jednom členskom štáte nárok na refundáciu na základe dokumentu vyhotoveného úradmi iného členského štátu;

keďže skutočnosť, že národné ustanovenia, ktoré sa vzťahujú na refundáciu, sú aplikovateľné len v rámci národných teritórií, je sama [osebe] prekážkou pre založenie a fungovanie spoločného trhu; keďže táto situácia zabraňuje pravidlám spoločenstva, aby boli plne a správne aplikované najmä v oblasti Spoločnej poľnohospodárskej politiky a uľahčuje tak podvodné činnosti;

keďže je preto nevyhnutné prijať spoločné pravidlá o vzájomnej pomoci pri refundácii;

…

keďže v prípade, keď je dožiadaný orgán požiadaný konať v mene dožiadajúceho orgánu za účelom refundácie pohľadávky, musí byť schopný, ak to umožňujú platné predpisy členského štátu, v ktorom sa nachádza a so súhlasom dožiadajúceho orgánu, povoliť dlžníkovi čas na zaplatenie alebo platbu v splátkach; keďže akýkoľvek úrok vyberaný z takýchto platobných prostriedkov musí byť takisto poukázaný členskému štátu, v ktorom sa nachádza dožiadajúci orgán.“

4 Článok 1 smernice 76/308 stanovoval pravidlá, aby boli zapracované do zákonov, iných právnych predpisov a administratívnych opatrení členských štátov na účely zaistenia v každom členskom štáte refundácie pohľadávok, na ktoré sa vzťahovala táto smernica a ktoré vznikli v inom členskom štáte.

5 Článok 6 uvedenej smernice stanovoval:

„1. Dožiadaný orgán na základe žiadosti dožiadajúceho orgánu v súlade s pravidlami platných zákonov, iných právnych predpisov a administratívnych opatrení, ktoré sa vzťahujú na refundáciu podobných pohľadávok pochádzajúcich z členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán, refunduje pohľadávky, ktoré sú predmetom nástroja umožňujúceho ich uplatnenie.

2. Pre tento účel akákoľvek pohľadávka, pre ktorú bola podaná žiadosť o refundáciu, bude považovaná za pohľadávku členského štátu, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán s výnimkou prípadov, na ktoré sa vzťahuje článok 12.“

6 Článok 9 tej istej smernice, zmenený smernicou Rady 2001/44/ES z 15. júna 2001 (Ú. v. ES L 175, 2001, s. 17; Mim. vyd. 02/012, s. 27), stanovoval:

„1. Pohľadávky sa budú vymáhať v mene členského štátu, v ktorom sa požiadaný orgán nachádza. Celá čiastka pohľadávky, ktorú vymáha požiadaný orgán, sa prevedie od tohto orgánu žiadajúcemu orgánu.

2. Kde to umožňujú platné zákony, iné právne predpisy alebo správne opatrenia v členskom štáte, v ktorom sa požiadaný orgán nachádza, a po konzultáciách so žiadajúcim orgánom, môže tento poskytnúť dlžníkovi čas na zaplatenie alebo schválenie platby v splátkach. Akýkoľvek úrok účtovaný požiadaným orgánom v súvislosti s týmto ďalším časovým obdobím sa tiež preplatí členskému štátu, v ktorom sa žiadajúci orgán nachádza.

…“

7 Podľa článku 10 smernice 76/308:

„S pohľadávkami na refundáciu sa nebude prednostne zaobchádzať v členskom štáte, v ktorom sa nachádza dožiadaný orgán.“

8 Článok 10 smernice 76/308, zmenený smernicou 2001/44, znel takto:

„Pohľadávky, ktoré sa majú vymáhať, nemusia mať bez ohľadu na článok 6 (2) nutne výhodu z výsad pridelených podobným pohľadávkam vznikajúcim v členskom štáte, v ktorom sa požiadaný orgán nachádza.“

Smernica 2008/55

9 Odôvodnenia 1 a 10 smernice 2008/55 uvádzali:

„(1) Smernica [76/308] bola opakovane podstatným spôsobom zmenená a doplnená. V záujme jasnosti a prehľadnosti by sa mala táto smernica kodifikovať.

…

(10) V prípade, keď je dožiadaný orgán požiadaný konať v mene žiadajúceho orgánu na účely refundácie pohľadávky, mal by byť schopný, ak to umožňujú platné predpisy členského štátu, v ktorom sa nachádza, a so súhlasom žiadajúceho orgánu povoliť dlžníkovi čas na zaplatenie alebo platbu v splátkach. Akýkoľvek úrok vyberaný z takýchto platobných prostriedkov by mal byť takisto poukázaný členskému štátu, v ktorom sa nachádza žiadajúci orgán.“

10 Článok 1 smernice 2008/55 stanovuje pravidlá, aby boli zapracované do zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov na účely zaistenia v každom členskom štáte refundácie pohľadávok, na ktoré sa vzťahovala táto smernica a ktoré vznikli v inom členskom štáte.

11 Článok 6 tejto smernice stanovoval:

„Dožiadaný orgán na základe žiadosti žiadajúceho orgánu, v súlade s pravidlami platných zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení, ktoré sa vzťahujú na refundáciu podobných pohľadávok pochádzajúcich z členského štátu, v ktorom sa dožiadaný orgán nachádza, refunduje pohľadávky, ktoré sú predmetom nástroja umožňujúceho ich uplatnenie.

Na tento účel akákoľvek pohľadávka, pre ktorú bola podaná žiadosť o refundáciu, sa bude považovať za pohľadávku členského štátu, v ktorom sa dožiadaný orgán nachádza, s výnimkou prípadov, na ktoré sa vzťahuje článok 12.“

12 Článok 10 uvedenej smernice stanovoval:

„Pohľadávky, ktoré sa majú vymáhať, nemusia mať bez ohľadu na článok 6 druhý odsek nutne výhodu z výsad pridelených podobným pohľadávkam vznikajúcim v členskom štáte, v ktorom sa dožiadaný orgán nachádza.“

Belgické právo

13 Smernica 76/308 bola prebratá do belgického práva prostredníctvom loi du 20 juillet 1979 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certaines cotisations, droits, taxes et autres mesures (zákon z 20. júla 1979 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení) (*Moniteur belge* z 30. augusta 1979, s. 9457).

14 Podľa článku 12 tohto zákona, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon z 20. júla 1979“):

„Belgický dožiadaný orgán pristupuje k vymáhaniu pohľadávok, ktoré požaduje cudzí dožadujúci orgán, ako keby išlo o pohľadávky vzniknuté v kráľovstve.“

15 Článok 15 zákona z 20. júla 1979 znel takto:

„S vymáhanými pohľadávkami nie sú spojené nijaké výsady.“

16 Článok 334 loi-programme du 27 décembre 2004 (programový zákon z 27. decembra 2004) (*Moniteur belge* z 31. decembra 2004, s. 87006), v znení platnom do 7. januára 2009, stanovoval:

„Čiastku, ktorá sa má vrátiť alebo zaplatiť dlžníkovi na základe ustanovení právnych noriem o daniach z príjmu, o obdobných daniach, dani z pridanej hodnoty alebo na základe ustanovení občianskeho práva týkajúcich sa vymáhania plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu, môže príslušný úradník bez formálnych náležitostí prideliť na zaplatenie zrážkovej dane, dane z príjmu, obdobných daní, dane z pridanej hodnoty, istiny, dodatkov a výnosov, správnych a daňových pokút, úrokov a nákladov, ktoré má tento dlžník povinnosť uhradiť, pokiaľ tieto dane nie sú alebo už nie sú sporné.

Predchádzajúci odsek sa uplatňuje aj v prípade zabavenia, postúpenia, prevodu alebo v prípade existencie súbehu pohľadávok alebo konkurzného konania.“

17 Článok 334 programového zákona z 27. decembra 2004, zmeneného článkom 194 loi-programme du 22 décembre 2008 (programový zákon z 22. decembra 2008) (*Moniteur belge* z 29. decembra 2008, s. 68649), v znení uplatniteľnom od 8. januára 2009, uvádzal:

„Čiastku, ktorá sa má vrátiť alebo zaplatiť určitej osobe buď v rámci uplatňovania daňových právnych predpisov, ktoré spadajú do právomoci service public fédéral Finances (Federálna finančná správa), alebo ktorých výber a vymáhanie tento orgán zabezpečuje, alebo na základe ustanovení občianskeho práva týkajúcich sa vymáhania plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu, môže príslušný úradník bez formálnych náležitostí a podľa vlastného uváženia prideliť na zaplatenie súm, ktoré táto osoba dlhuje na základe príslušných daňových právnych predpisov alebo na úhradu daňových či nedaňových pohľadávok, ktorých výber a vymáhanie zabezpečuje Federálna finančná správa prostredníctvom alebo na základe ustanovení, ktoré majú silu zákona. Toto pridelenie sa vzťahuje výhradne na rozsah dlhu, ktorý v súvislosti s touto osobou nie je sporný.

Predchádzajúci odsek sa uplatňuje aj v prípade zabavenia, postúpenia, prevodu alebo v prípade existencie súbehu pohľadávok alebo konkurzného konania.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Pantochim vstúpila do likvidácie rozsudkom Tribunal de commerce de Charleroi (Obchodný súd Charleroi, Belgicko) z 26. júna 2001.

19 V rámci tejto likvidácie Belgické kráľovstvo prihlásilo prednostnú pohľadávku na daň z pridanej hodnoty (DPH), ktorú Pantochim zaplatila v celom rozsahu, ako aj pohľadávku Spolkovej republiky Nemecko vo výške 634 257,50 eura za DPH s úrokmi, ktorá bola pripustená ako nezabezpečená pohľadávka.

20 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že táto pohľadávka Spolkovej republiky Nemecko bola predmetom žiadosti o pomoc pri vymáhaní zo strany tohto členského štátu a že nebolo vznesené žiadne spochybnenie, pokiaľ ide o existenciu a správnosť tejto žiadosti.

21 Pantochim má voči Belgickému kráľovstvu pohľadávku vyplývajúcu z uplatnenia ustanovení v daňovej oblasti, ktorú chce tento štát započítať na základe článku 334 programového zákona z 27. decembra 2004 s vyššie uvedenou pohľadávkou Spolkovej republiky Nemecka.

22 Pantochim namietala proti tomuto započítaniu a obrátila sa na Tribunal de première instance du Hainaut, division Mons (Súd prvého stupňa Hainaut, oddelenie Mons, Belgicko), ktorý rozhodol, že Belgické kráľovstvo nebolo oprávnené započítať dotknuté pohľadávky.

23 Cour d’appel de Mons (Odvolací súd Mons, Belgicko) toto rozhodnutie rozsudkom z 27. júna 2016 potvrdil a zaviazal Belgické kráľovstvo, aby spoločnosti Pantochim zaplatilo sumu 502 991,47 eura a úroky.

24 Belgické kráľovstvo podalo proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd, Cour de cassation (Kasačný súd, Belgicko).

25 Za týchto okolností Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa ustanovenie, [podľa ktorého] sa pohľadávka, o ktorej vymáhanie sa žiada, ‚bude považovať za pohľadávku členského štátu, v ktorom sa dožiadaný orgán nachádza', ako stanovuje článok 6 [druhý] odsek smernice [2008/55], ktorý nahradil článok 6 ods. 2 [smernice 76/308], vykladať v tom zmysle, že pohľadávka dožadujúceho štátu sa považuje za pohľadávku dožiadaného štátu, takže pohľadávka dožadujúceho štátu získava postavenie pohľadávky dožiadaného štátu?

2. Má sa pojem ‚výsada' uvedený v článku 10 smernice [2008/55] a pred kodifikáciou v článku 10 smernice [76/308] vykladať ako prednostné právo spojené s pohľadávkou, vďaka ktorému má táto pohľadávka v prípade súbehu pohľadávok prednosť pred inými pohľadávkami, alebo ako akýkoľvek mechanizmus, ktorého výsledkom je v prípade súbehu pohľadávok prednostné vyplatenie pohľadávky?

Má sa možnosť uskutočniť v prípade súbehu pohľadávok započítanie, ktorú má daňová správa za podmienok upravených v článku 334 programového zákona z 27. [decembra] 2004, chápať ako výsada v zmysle článku 10 uvedených smerníc?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

26 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 6 ods. 2 smernice 76/308 a článok 6 druhý odsek smernice 2008/55 majú vykladať v tom zmysle, že pohľadávka dožadujúceho členského štátu sa považuje za pohľadávku dožiadaného členského štátu a získava postavenie pohľadávky dožiadaného členského štátu.

27 Na úvod treba uviesť, že smernica 76/308 a smernica 2008/55, ktorých sa týkajú prejudiciálne otázky, napriek tomu, že už boli zrušené, boli v čase skutkových okolností sporu vo veci samej v platnosti. Ako totiž vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, Belgické kráľovstvo tým, že zaplatilo pohľadávku Nemeckej spolkovej republike, ktorá je predmetom žiadosti o vymáhanie vo veci samej, započítalo rôzne daňové pohľadávky, ktoré bola Pantochim oprávnená uplatňovať voči belgickej daňovej správe v období od 1. januára 2005 do 20. apríla 2009.

28 Podľa článku 6 ods. 2 smernice 76/308 a článku 6 druhého odseku smernice 2008/55, ktoré treba v tomto poradí vykladať v spojení s článkom 6 ods. 1 smernice 76/308 a článkom 6 prvým odsekom smernice 2008/55, pohľadávka, pre ktorú bola podaná žiadosť o vymáhanie, sa bude považovať „za" pohľadávku dožiadaného členského štátu, pričom dožiadaný členský štát musí pristúpiť k vymáhaniu tejto pohľadávky v súlade s ustanoveniami zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení uplatniteľných na vymáhanie podobných pohľadávok tohto členského štátu.

29 Zo samotného znenia článku 6 ods. 2 smernice 76/308 a článku 6 druhého odseku smernice 2008/55 tak vyplýva, že pohľadávka, ktorá je predmetom žiadosti o vymáhanie, nezískava postavenie pohľadávky dožiadaného členského štátu, ale že pohľadávka tohto štátu „sa bude považovať za" pohľadávku tohto štátu výlučne na účely jej vymáhania týmto štátom, takže tento posledný uvedený členský štát má realizovať výkon právomoci a postupov definovaných ustanoveniami zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení uplatniteľných na pohľadávky týkajúce sa práv, daní alebo rovnakých, alebo podobných poplatkov vo svojom právnom poriadku (pozri analogicky rozsudok z 26. apríla 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 48).

30 V dôsledku toho, hoci je podľa týchto ustanovení dožiadaný členský štát povinný na účely vymáhania pohľadávky, ktorá je predmetom takejto žiadosti, zaobchádzať s touto pohľadávkou rovnako ako s jeho vlastnými pohľadávkami (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. januára 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, bod 43), neznamená to postúpenie dotknutej pohľadávky dožadujúcim členským štátom dožiadanému členskému štátu. Ako uviedol generálny advokát v bode 35 svojich návrhov, táto pohľadávka zostáva z hmotnoprávneho hľadiska pohľadávkou dožadujúceho členského štátu, odlišnou od pohľadávok dožiadaného členského štátu.

31 Tento výklad podporuje aj znenie článku 10 smernice 76/308, zmenenej smernicou 2001/44, a znenie článku 10 smernice 2008/55, podľa ktorých pohľadávky, ktoré sa majú vymáhať, nemusia mať nutne výhodu z výsad pridelených podobným pohľadávkam vznikajúcim v dožiadanom členskom štáte.

32 Z článku 9 smernice 76/308, zmenenej smernicou 2001/44, a z článku 9 smernice 2008/55 tiež vyplýva, že pohľadávka dožadujúceho členského štátu, ktorú vymohol dožiadaný členský štát, nezískava postavenie pohľadávky dožiadaného členského štátu, pretože tieto ustanovenia stanovujú, že dožiadaný členský štát je povinný previesť dožadujúcemu členskému štátu celú čiastku pohľadávky, ktorú vymohol, ako aj prípadne úroky splatné z titulu poskytnutia času na zaplatenie.

33 Okrem toho z ôsmeho odôvodnenia smernice 76/308 a odôvodnenia 10 smernice 2008/55 vyplýva, že zámerom normotvorcu Únie bolo, aby dožiadaný členský štát vymáhal pohľadávku „v mene“ dožadujúceho členského štátu.

34 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 6 ods. 2 smernice 76/308 a článok 6 druhý odsek smernice 2008/55 sa majú vykladať v tom zmysle, že pohľadávka dožadujúceho členského štátu sa nepovažuje za pohľadávku dožiadaného členského štátu a nezískava postavenie pohľadávky dožiadaného členského štátu.

O druhej otázke

35 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 10 smernice 76/308 a článok 10 smernice 2008/55 majú vykladať v tom zmysle, že pojem „výsada“ uvedený v týchto ustanoveniach odkazuje na prednostné právo spojené s pohľadávkou, ktoré priznáva tejto pohľadávke právo prednosti pred inými pohľadávkami v prípade súbehu pohľadávok, alebo na akýkoľvek mechanizmus, ktorý v prípade súbehu pohľadávok vedie k prednostnému vyplateniu tejto pohľadávky. Tento súd sa tiež pýta, či sa článok 10 smernice 76/308 a článok 10 smernice 2008/55 majú vykladať v tom zmysle, že možnosť, ktorú má daňová správa dožiadaného členského štátu, uskutočniť v prípade súbehu pohľadávok započítanie, predstavuje „výsadu“ v zmysle týchto ustanovení.

36 Treba uviesť, že smernice 76/308 a 2008/55 nedefinujú pojem „výsada“ ani na tento účel neobsahujú odkaz na právo členských štátov.

37 Podľa judikatúry Súdneho dvora si znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje žiadny výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a pôsobnosť, v zásade vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý sa musí poskytnúť pri zohľadnení kontextu ustanovenia a cieľa sledovaného príslušnou právnou úpravou (pozri najmä rozsudky z 13. októbra 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, bod 44, a zo 16. novembra 2017, Kozuba Premium Selection, C-308/16, EU:C:2017:869, bod 38).

38 Pokiaľ ide o cieľ sledovaný smernicami 76/308 a 2008/55, treba pripomenúť, že v súlade s ich príslušným článkom 1 tieto smernice stanovujú spoločné pravidlá týkajúce sa vzájomnej pomoci na účely zaistenia v každom členskom štáte refundácie pohľadávok, na ktoré sa vzťahovali tieto smernice a ktoré vznikli v inom členskom štáte.

39 Z prvého až tretieho odôvodnenia smernice 76/308 vyplýva, že jej cieľom je odstrániť prekážky vo vytvorení a fungovaní spoločného trhu vyplývajúce z územného obmedzenia pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa vymáhania pohľadávok (rozsudok z 18. októbra 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 45).

40 Táto smernica tak upravuje opatrenia pomoci vo forme poskytnutia užitočných informácií pri vymáhaní, pomoci pri doručení právnych aktov príjemcovi, ako aj vo forme vymáhania pohľadávok, ktoré sú predmetom exekučného titulu (rozsudok z 18. októbra 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 46).

41 Pokiaľ ide o kontext dotknutých ustanovení, treba pripomenúť, že článok 10 uvedenej smernice stanovuje, že s pohľadávkami na refundáciu sa nebude prednostne zaobchádzať v dožiadanom členskom štáte. Stanovuje tak pravidlo, podľa ktorého sa výsady pridelené pohľadávkam dožiadaného členského štátu nepriznávajú pohľadávkam, ktoré sú predmetom žiadosti o vymáhanie.

42 Tento článok 10 bol zmenený smernicou 2001/44 a neskôr nahradený článkom 10 smernice 2008/55. Tieto smernice zaviedli prostredníctvom výnimky z tohto pravidla možnosť pre dožiadaný členský štát prideliť tieto výsady pohľadávkam dožadujúceho členského štátu, ktoré sa majú vymáhať.

43 Tieto ustanovenia podporujú skutočnosť, že hoci, ako bolo uvedené v bodoch 28 až 30 tohto rozsudku, sa s týmito pohľadávkami má na účely ich vymáhania zaobchádzať rovnako ako s pohľadávkami dožiadaného členského štátu, sú však od týchto pohľadávok odlišné a v zásade nemusia mať výhodu z výsad v tomto členskom štáte.

44 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba prijať široký výklad pojmu „výsada“ uvedeného v týchto ustanoveniach, ktorý zahŕňa akýkoľvek mechanizmus, ktorý dožiadanému členskému štátu v prípade súbehu pohľadávok umožňuje prednostné alebo prioritné vyplatenie svojich pohľadávok prostredníctvom výnimky zo zásady rovnosti veriteľov.

45 Pokiaľ ide o možnosť započítania dotknutú vo veci samej, ktorú má k dispozícii belgická daňová správa vo vzťahu k svojim vlastným daňovým pohľadávkam, informácie poskytnuté vnútroštátnym súdom neumožňujú určiť, či využitie tejto možnosti poslednej uvedenej správe umožňuje získať v prípade súbehu pohľadávok prednostné vyplatenie svojich pohľadávok alebo či predstavuje kompenzačný mechanizmus podľa všeobecného práva.

46 Za predpokladu, že by uvedená možnosť predstavovala mechanizmus započítania podľa všeobecného práva, ktorý je určený na zjednodušenie vymáhacieho konania, pričom belgickému štátu nepriznáva prednostné alebo prioritné právo na účely vyplatenia svojich pohľadávok alebo akúkoľvek výsadu odchyľujúcu sa od zásady rovnosti veriteľov, mala by sa považovať za možnosť, na ktorú sa vzťahuje článok 6 smernice 76/308 a článok 6 smernice 2008/55, takže tento štát by mal túto možnosť využiť aj na vymáhanie pohľadávok iného členského štátu, ktoré sú predmetom žiadosti o vymáhanie podľa týchto smerníc.

47 V opačnom prípade, ak by využitie možnosti započítania, o ktorú ide vo veci samej, viedlo k priznaniu takého prednostného alebo prioritného práva, ktoré ostatní veritelia nemajú, Belgickému kráľovstvu, táto možnosť by ako výnimka zo zásady rovnosti veriteľov v prípade súbehu pohľadávok predstavovala „výsadu“ v zmysle článku 10 smernice 76/308 a článku 10 smernice 2008/55.

48 V takom prípade by Belgické kráľovstvo nemohlo využiť uvedenú možnosť na vymáhanie pohľadávok iného členského štátu, ktoré boli predmetom žiadosti o vymáhanie na základe týchto smerníc, pretože z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v súlade s článkom 15 zákona z 20. júla 1979 s vymáhanými pohľadávkami nie sú spojené nijaké výsady.

49 V každom prípade treba zdôrazniť, že dožiadaný členský štát môže využiť možnosť započítania, o ktorú ide vo veci samej, iba v prospech dožadujúceho členského štátu.

50 Za týchto podmienok treba na druhú otázku odpovedať takto:

– článok 10 smernice 76/308 a článok 10 smernice 2008/55 sa majú vykladať v tom zmysle, že pojem „výsada“ uvedený v týchto ustanoveniach odkazuje na akýkoľvek mechanizmus, ktorý v prípade súbehu pohľadávok vedie k prednostnému vyplateniu pohľadávky.

– článok 10 smernice 76/308 a článok 10 smernice 2008/55 sa majú vykladať v tom zmysle, že možnosť, ktorú má dožiadaný členský štát, uskutočniť v prípade súbehu pohľadávok započítanie, predstavuje výsadu v zmysle týchto ustanovení, pokiaľ výsledkom využitia tejto možnosti je priznanie prednostného alebo prioritného práva tomuto členskému štátu na účely vyplatenia svojich pohľadávok, ktorú ostatní veritelia nemajú, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 6 ods. 2 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 o vzájomnej pomoci pri refundácii pohľadávok vyplývajúcich z činností, ktoré tvoria časť systému financovania Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu a o poľnohospodárskych poplatkoch a clách, a článok 6 druhý odsek smernice Rady 2008/55/ES z 26. mája 2008 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení sa majú vykladať v tom zmysle, že pohľadávka dožadujúceho členského štátu sa nepovažuje za pohľadávku dožiadaného členského štátu a nezískava postavenie pohľadávky dožiadaného členského štátu.**

2. **Článok 10 smernice 76/308 a článok 10 smernice 2008/55 sa majú vykladať v tom zmysle, že:**

   – **pojem „výsada“ uvedený v týchto ustanoveniach odkazuje na akýkoľvek mechanizmus, ktorý v prípade súbehu pohľadávok vedie k prednostnému vyplateniu pohľadávky,**

   – **možnosť, ktorú má dožiadaný členský štát, uskutočniť v prípade súbehu pohľadávok započítanie, predstavuje výsadu v zmysle týchto ustanovení, pokiaľ výsledkom využitia tejto možnosti je priznanie prednostného alebo prioritného práva tomuto členskému štátu na účely vyplatenia svojich pohľadávok, ktorú ostatní veritelia nemajú, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.**

Podpisy